

Sygn. akt IV Ca 89/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2014r.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Iwona Wróblewska-Pokora (spr.)

Sędziowie SO Elżbieta Gajewska

SO Bożena Kulczycka

Protokolant Olga Wyszomierska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 maja 2014 r.

sprawy z wniosku Prokuratury Rejonowej w Legionowie

z udziałem K. G.

o nałożenie obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu

na skutek apelacji uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 15 listopada 2013 r., sygn. akt III Ns 1/13

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie i oddalić wniosek.

Sygn. akt IV Ca 89/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy zobowiązał uczestnika postępowania K. G. do leczenia w stacjonarnym systemie leczenia odwykowego (pkt 1), orzekł nadzór kuratora sądowego nad przebiegiem leczenia uczestnika postępowania oraz zobowiązał kuratora do składania pisemnych sprawozdań jeden raz na dwa miesiące (pkt 2), koszty postępowania przejął natomiast na rachunek Skarbu Państwa (pkt 3).

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia i rozważania:

Sąd Rejonowy ustalił, że uczestnik postępowania K. G. ma 27 lat, z zawodu jest technikiem elektrykiem. Ukończył studia wyższe, nie uzyskał jednak tytułu magistra. Ma roczne dziecko mieszkające z matką, z którą uczestnik postępowania rozstał się po dwuletnim związku.

Pije alkohol od czasów technikum, sporadycznie przez okres 5 lat brał narkotyki. Wchodził kilkakrotnie w konflikt z prawem - w 2005 r. zapadł przeciwko niemu wyrok za posiadanie marihuany, a obecnie przeciwko uczestnikowi toczy się postępowanie o znieważenie funkcjonariuszy Policji, którego to czynu dopuścił się pod wpływem alkoholu.

Uczestnik leczył się psychiatrycznie, w okresie od 24 stycznia 2012 r. do 15 lutego 2012 r. przebywał w Szpitalu (...) w P., gdzie rozpoznano u niego wielopostaciowe zaburzenia psychiatryczne.

Sąd Rejonowy wskazał, że z opinii sądowej psychiatryczno-psychologicznej z dnia 09 września 2013 r. wynika, że u K. G. rozpoznano uzależnienie od alkoholu i środków psychoaktywnych oraz wskazane jest leczenie uczestnika w stacjonarnym oddziale leczenia uzależnień. Przemawiał za tym brak krytycyzmu względem picia i brania narkotyków, picie mimo przeszkód społecznych i pomimo brania leków na zaburzenia psychiatryczne, upośledzona kontrola zachowań, silne mechanizmy zaprzeczenia i iluzji oraz zespół abstynencyjny.

Sąd Rejonowy mając na uwadze, że uczestnik jest uzależniony od alkoholu, doszło do rozkładu jego pożycia rodzinnego i pod wpływem alkoholu wchodził w konflikty z prawem, uznał, że uczestnik postępowania wyczerpuje przesłanki z art. 26 ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi z dnia 26 października 1982 r. (dalej jako Ustawa), wobec czego wnioskuje o zastosowanie wobec niego obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu zasługującemu na uwzględnienie.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył uczestnik postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 26 § 1 w zw. z art. 24 Ustawy osoba, która jest uzależniona od alkoholu i z tego powodu powoduje rozkład życia rodzinnego, demoralizację małoletnich, uchyla się od pracy albo systematycznie zakłóca spokój lub porządek publiczny, może zostać poddana leczeniu w stacjonarnym lub niestacjonarnym zakładzie lecznictwa odwykowego.

Wskazać należy zatem, iż do zastosowania przymusowego leczenia odwykowego wymagane jest łączne zaistnienie dwóch przesłanek: medycznej i społecznej, które muszą występować w chwili orzekania co do istoty sprawy przez Sąd.

Podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego, że na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego można przyjąć, iż uczestnik postępowania jest osobą uzależnioną od alkoholu. Wniosek taki wynika z opinii sądowej psychiatryczno-psychologicznej sporządzonej w niniejszej sprawie. Biegli wskazali na objawy występujące u uczestnika wskazujące na uzależnienie od alkoholu. Uznać należy zatem, że spełniona została przesłanka medyczna w sprawie.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wbrew ustaleniom Sądu Rejonowego, uczestnik postępowania swoim zachowaniem nie realizuje jednak przesłanek społecznych z art. 24 Ustawy, których wystąpienie jest konieczne dla zobowiązania uczestnika do poddania się leczeniu odwykowemu.

Wskazać należy, iż nie została wykazana przesłanka systematycznego zakłócania spokoju lub porządku publicznego. Faktem jest, że uczestnik postępowania został skazany prawomocnym wyrokiem za znieważenie funkcjonariuszy Policji. W czasie zdarzenia był pod wpływem alkoholu. Zdarzenie to miało jednak miejsce raz, jeszcze przed wszczęciem postępowania w niniejszej sprawie. Za posiadanie marihuany uczestnik został natomiast skazany 10 lat temu. Nie można zatem przyjąć na tej podstawie, by uczestnik systematycznie zakłócał spokój lub porządek publiczny. Jednorazowe zdarzenie nie może w żadnym razie zostać uznane za działanie noszące cechy uporczywości i uzasadniać zastosowania wobec uczestnika postępowania obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu w zakładzie stacjonarnym.

Nie można przyjąć także, by uczestnik postępowania uchylał się od pracy. Z akt sprawy wynika, że pracuje jako operator maszyn od marca 2013 r., ma umowę o pracę na 2 lata. Opłaca dobrowolnie alimenty w ustalonej z matką dziecka kwocie. Odbył już także karę 3 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wysokości 20 godzin miesięcznie wymierzoną za znieważenie funkcjonariuszy Policji prawomocnym wyrokiem z dnia 28 października 2013 r. (k. 66).

Przesłanka powodowania rozkładu życia rodzinnego przez uczestnika postępowania również w chwili obecnej nie istnieje, bowiem rozkład ten nastąpił już wcześniej. Już z opinii biegłych z września 2013 r. wynika, że uczestnik postępowania rozstał się z konkubiną i zamieszkał z rodzicami. Konflikty powstawały na tle finansowym, nie zaś ze względu na picie alkoholu przez uczestnika. Uczestnik postępowania sprawuje nadto raz, dwa razy w tygodniu opiekę nad dzieckiem, a z akt sprawy nie wynika, by matka dziecka w jakikolwiek sposób z uwagi na zachowanie uczestnika kontakty te utrudniała.

Powyższe okoliczności nie uzasadniają zatem konieczności nałożenia na uczestnika postępowania obowiązku leczenia odwykowego w warunkach stacjonarnych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji postanowienia, na podstawie art. 386 § 1 w zw. z art. 13 § 2 kpc.